

adusă în „Anul Caragiale” marelui dramaturg: spectacolul *O noapte furtunoasă*, prezentat de Teatrul Municipal *ARIEL* din Râmnicu Vâlcea, în regia și scenografia Doinei Migletzi. Venit în număr mare, ca la pomul lăudat, publicul a fost dezamăgit de lungimea statică și plicticoasă a primei părți, de costumele, mai degrabă carnavalești decât de epocă, de interpretarea monocordă.

Teatrul-gazdă a evoluat cu farsa muzicală *Cei șapte ani de-acasă*, pusă în scenă de regizorul Ion Popescu din Republica Moldova, *Pinocchio* după Carlo Collodi, montat de Lilly Krauss-Kalmar și *Cu ce trăiesc oamenii* după Lev Tolstoi. Adaptat și regizat în varianta românească de Mihaela-Ana Grigoraș, spectacolul, realizat cu păpuși de dimensiunea oamenilor, îl aduce în prim-plan pe Arhanghelul Mihail, pedepsit să trăiască pe pământ și să-și piardă puterile până când va afla cu ce trăiesc oamenii, ce este în sufletul omului, ce nu-i este dat acestuia să cunoască.

Dacă adăugăm acestor spectacole filmele pentru copii, concursurile de desene pe asfalt, *workshop*-urile cu publicul, Ansamblul de percuție „Prezent” al Liceului de Artă din Arad, momentul artistic *În căutarea formei*, care a impresionat prin expresivitatea corporală de excepție a actorului Alin Olteanu, marșul tobelor, intitulat *Călătorie imaginară*, realizat de Casa de Cultură „G.M. Zamfirescu” din Satu Mare și, mai ales, parodia spumoasă *Pactul* de Annette Beguin după *Faust*, interpretată de trupa *Lyceum* a Colegiului Național Gh. Lazăr din Sibiu, considerăm că s-a configurat în bună măsură „harta” celor trei zile de festival, dăruit nouă, tuturor, dar mai ales copiilor, acest public incendiar, cel mai onest, cel mai deschis, cel mai proaspăt și cel mai fericit.

Claudia LIPAN

Gala Absolvenților UNATC, iunie 2002

Sâmbătă, 1 iunie – AUDIȚIA de Aleksandr Galin

Clasa prof. asoc. George Ivașcu, coordonator de an prof. univ. dr. Adriana Popovici: Raluca Oprea, Oana Ciută, Adina Stan, Ana Pasti, Iulian Postelnicu, Alexandru Papadopol, Silvia Gîscă, Viorel Cojanu, Aurelian Bărbieru, Maria Popistașu, Ion Kivu.

Debut foarte bun al Galei Absolvenților din acest an la Studioul Casandra. Spectacolul *Audiția*, regizat de George Ivașcu, este conturat cu originalitate de studenții regretatului Dem Rădulescu. Într-o Rusie a neajunsului material, a abandonului demnității din pricina sărăciei, cele cinci femei pregătite pentru audiția care le-ar putea schimba viața, aduc un plus de adevăr așteptărilor omului, credinței lui în mai bine. *Nina* este intelectuala urâtică, profesoară de pian la școala elementară. A citit mult pentru o audiere de cabaret, s-a pregătit, dar are mari momente de nesiguranță. Oana Ciută (care semnează și ilustrația muzicală) surprinde prin excese de comportament amuzante, mai cu seamă în dansul „chinuit” pe tema pasiunii și a suferinței. Vals „cutremurător” care o amețește, înnebunește și trezește curiozitatea pentru balet a impresarului japonez. *Tamara* se află la audiere din cauza soțului. Este puternică, hotărâtă, fără rușine, uneori năpădită de o răutate care nu-i aparține dar o însoțește. Ana Pasti intră cu îndrăzneală și cu o voce foarte bună în lumea de cabaret a *Lolei Blau* și pune cu ușurință în valoare coregrafia Roxanei Colceag. Fizionomia ei exprimă un personaj sensibil pe care îl va susține mult mai puternic în partea a doua a spectacolului. *Olga*, aparent pudică și neglijată, este cuprinsă de remușcări și supărare la gândul că nu poate lua audierea din cauza căsătoriei. Deși la început este umbrită de lipsa de culoare a personajului, Silvia Gîscă trece treptat cu succes în lumina unui comic de situație. Evoluează împreună cu Alla Pugaciova (pe casetă, firește), dansează cu un puf de la costumul de scenă, se gâdilă singură ca să rădă la refren, numărul l-a învățat de la Școala Populară de Arte. Surorile *Liza* și *Katia*, cele mai tinere concurente, au venit la audiere pline de curaj și experiență. Adina Stan și Maria Popistașu nu au o partitură încărcată dar alcătuiesc portretul femeilor convise de propriile capacități artistice, al căror vis despre concursul pe bază de talent se spulberă către sfârșitul piesei. Cea mai bună evoluție îi aparține Ralucai Oprea, în rolul *mamei* celor două surori. Plină de energie, ea este rusoaica focoasă, trecută prin viață, cu suflet de mamă și curaj de bărbat. Își alintă copiii, pe

chipul ei transcende durerea pentru soarta celor care vor să răzbescă în viață, știe când să împace și când să încingă spiritele și le face pe toate cu mult talent actoricesc. În rolul soților geloși care află ce au de gând femeile, Ion Kivu, Viorel Cojanu și Alexandru Papadopol leagă în dialoguri pline de haz trei temperamente diferite. *Boris* este înalt, calm și lipsit de orice inițiativă. *Vasili* este blond, nervos și face sacrificii cumpărând un televizor în casă. *Puhov* este domn (!), proaspăt îmbogățit și încrezut. Alături de ei, Aurelian Bărbieru și Iulian Postelnicu în rolul *Chinezului*, respectiv *Albert*, translatorul său, întregesc relieful concret și îngust al celor care nu îndrăznesc să-și acorde o a doua șansă.

Marți, 4 iunie – VRĂJITORUL DIN OZ după Frank Baum

Clasa prof. univ. dr. Cristian Pepino, prof. asoc. Brândușa Zaița Sivestru, prof. asoc. Dorina Tănăsescu: Isabela Hușanu, Ștefan Alexa, Mihaela Lecca, Simona Petrini, Ioana Ernea, Taisia Orjehovschi, Maria-Lavinia Petre, Georgeta Drăgan, Eliza Cristu, Reli Bădulescu.

Nu încapе îndoială că am rătăcit cu toții în copilărie prin lumea lui Oz. Recunosc că prima piesă de teatru pe care am văzut-o purta titlul aceluiași năstrușnic vrăjitor. Am descoperit datorită studenților păpușari ai anului IV că micuța *Dorothy* din Kansas și-a căutat din nou căsuța cu aceeași candoare și luminozitate de copil care s-au așternut pe chipul Isabellei Hușanu, că *Leul* a fost fricos și nevricos dar a trecut cu bine proba curajului și s-a lăfăit în pantalonii galbeni și largi ai lui Ștefan Alexa (actor talentat, cu spirit jovial, credibil), că *Omul de tinichea*, deși cam micuț de statură are o inimă largă, atârnată de nasul pe care l-a mănuit cu dibăcie Mihaela Lecca (asta când nu s-a luptat cu uriașa pelerină neagră a *Vrăjitoarei Nordului*), că Simona Petrini îmbrăcată în *Om de paie* a cam semănat cu *Pinocchio*, că Ioana Ernea a speriat la culme toată sala când a dirijat dansul tenebru al *vrăjitoarelor*, că Georgeta Drăgan a înveselit la loc toată sala când ne-a arătat un *Vrăjitor din Oz* pitic, cu voce subțire, figură de băiețandru și o faimă prea mare pentru înfățișarea pe care o are, că *paznicii* Taisia Orjehovschi, Maria-Lavinia Petre, Eliza Cristu și Reli Bădulescu au fost și foarte buni mănuitori ai păpușilor.

Ne-au dus pe toți în lumea neobișnuită a basmelor lui Baum, ne-au umplut inimile de bucurie, dar au trecut prin cel mai cumplit examen – cel al răbdării. Pentru că aș vrea să își închipuie fiecare o sală de câteva sute de locuri, plină ochi, vuind de mama focului timp de o oră la reacțiile (diferite!) ale micilor privitori. Și încă ce reacții!... Conform programului și

spectacolului, au țipat pe rând, au bătut convingător bietul covor roșu din „Tândărică”, au aplaudat, au râs cu gura până la urechi, au alergat și au „explicat” actorilor statutul lor de spectatori cum au putut mai bine. Iar ei, actorii, au apelat la răbdarea despre care, probabil, au învățat câte ceva de la Cristian Pepino și Brândușa Silvestru, au încordat vocea și au strigat tare cât să acopere larma, au sfârșit cu îndrăzneală, opinteală și mult succes un examen de teatru din care cu siguranță au avut de învățat. Măcar o lecție a lucrurilor duse până la capăt.

Marti, 4 iunie – BIEDERMANN ȘI INCENDIATORII de Max Frisch

Regia Costel Stoica, clasa prof. asoc. Cătălina Buzoianu, lector univ. Felix Alexa (cu absolvirii anului IV, Arta actorului).

„...Pentru că este o parabolă cu o multitudine de sensuri”, și-a motivat proaspătul regizor opțiunea. O montare bine construită care scoate în evidență o societate amenințată de incendiatori, vandalii piesei lui Frisch, care nu sunt trași la răspundere de nimeni pentru faptele lor, pentru omogenizarea maselor de oameni într-un mic nucleu înspăimântat. Decorul casei lui *Biedermann* nu prezintă avuția unui reprezentant al clasei înstărite, ci mai degrabă spaima. În podul în care se instalează ca la ei acasă doi incendiatori (la început presupuși negustori) apar treptat butoaie cu benzină. Rumeгуșul, bățul de chibrit și, în cele din urmă, focul sunt lăitmotivele transformării unor oameni cinstiți – *Biedermann* și *soția lui, Babette* – în două instrumente. Pe lângă o scenografie potrivită a Imeldei Manu, o coloană sonoră ce pregătește fiecare clipă de abandon sau angajare în luptă din partea eroilor (din păcate, pliantul spectacolului nu ne-a dezvăluit regia muzicală), piesa a avut suportul merituos al actorilor. Iulian Postelnicu, în rolul lui *Biedermann*, se arată la început omenos cu oaspeții necunoscuți dar e cuprins încetul cu încetul de panică scoasă cel mai bine în evidență prin voce. Ana Pasti, *Babette*, este capricioasă, suspicioasă și fricoasă. Când situația o depășește, înțepenește pe scaun și leșină. Cei doi incendiatori, *Schmitz* (Alexandru Nedelcu, anul III, cu o naturalețe expresivă a jocului) și *Eisenring* (Viorel Cojanu) sunt diferiți ca ziua și noaptea dar au același scop: să-și asume răspunderea pentru amenințarea care-i pânzește pe cei din jur. Unul e sătul de muncă, celălalt trebuie să-și păstreze o ocupație, unul e mândru că este vagabond, celălalt este un domn și umblă în frac, unul se poate îndrăgosti de menajeră (interpretată cu destul spirit de Ioana Calotă, studentă anul III), celălalt nu acceptă așa ceva. Ei sunt sarea și piperul spectacolului bine gândit al lui Costel Stoica despre o lume al cărei acoperiș este prea mare pentru a ști tot ce se întâmplă.

Miercuri, 5 iunie – EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER de Andreea Vălean

Clasa conf. univ. Ștefan Velnicu, coordonator de an prof. univ. dr. Adriana Popovici, cadru didactic asoc. Mirela Gorea: Vasile Calofir, Gheorghe Lazăr, Raul Lucaci, Adriana Nicolae, Mihai Cuciumeanu, Liviu Vlad.

Auzisem că piesa Andreei Vălean ar fi trebuit să primească premiul UNITER. N-am apucat atunci (adică prin 1998) să văd spectacolul de la Târgu-Mureș al lui Theodor Cristian Popescu, dar l-am văzut pe cel jucat de studenții de la Casandra. Un spectacol despre visele neîmplinite a trei tineri închiși pentru omor și furt. Vasile Calofir (*Jupânul*), deși a jucat uneori în grabă, a reliefat comportamentul irascibil, neprietenos, agitat al deținutului care trebuie să răspundă tot timpul la întrebări. Gheorghe Lazăr (*Nepotul*) are fire de artist, doar a cântat la toate nunțile. Este jocul secund al primului deținut, prietenia lor „la cataramă” fiind înțeleasă ca o ascultare și o copiere a puterii unuia. L-am remarcat pe Raul Lucaci în personajul poreclit *Ursu*. *Ursu* are un handicap psihic, dar asta îl face să devină cel mai vulnerabil personaj al piesei. Caută un model în ceilalți doi pentru că i se acordă din când în când importanță și reușește să câștige publicul prin neputința de a se descurca singur. Mai puțin reliefat este personajul *fetei* (Adriana Nicolae) care vine să testeze caracteristicile sociologice ale celor închiși. Ea este doar pretextul acțiunii, motivul pentru care conflictul interior al fiecăruia iese la suprafață. Iar acest conflict stărnește într-un fel compasiunea noastră. Într-o încăpere în care stau zi și noapte trei indivizi fără nici o putere de a acționa în vreun fel, sunt refulate toate visele pe care nu și le vor împlini niciodată. Și ei știu asta. De aceea unul visează să trăiască pe picior mare în America. Altul să își facă o orchestră întreagă (cu rude cu tot), iar ultimul să cumpere o turmă de oi pe care s-o păzească.

Mă gândesc la mila pe care o aștepta Andreea Vălean de la spectatorul care privea nestingherit drama acestor oameni, mai cu seamă că ei au fost cazul unui studiu sociologic real. Și cred că a găsit-o, pentru că eroii interpretați de cei trei studenți (alături de care Liviu Vlad joacă rolul *Gardianului* luat ostatic și deschis spre compromisul unei „mici înțelegeri”) câștigă puțin câte puțin o bătaie. Aceea de a găsi înăuntrul clipa cea mai fericită, credința, dragostea, o dorință care începe cu „aș vrea” și un fluierat prelung ca un cântec de libertate.

Vineri, 7 iunie – BOLNAVUL ÎNCHIPUIT de Molière

Regia Dragoș Mocanu, clasa prof. asoc. Cătălina Buzoianu (cu studenții anului III și IV Arta actorului).

Primul spectacol-parodie din cadrul Galei. În relieful clasicei povești de iubire între doi tineri răsăr tot felul de personaje care mai de care mai postmoderniste. De pildă, *Angélique* (Oana Ciută) este o pasionată ascultătoare de rock, poartă haine de piele și mestecă gumă. Sora ei mai mică (Maria Popistașu) este mioapă, dar vede tot ce mișcă-n casă. Pretendentul (Aurelian Bărbieru) este fiu de medic, ia pulsul casei în care se află viitoarea soție, are inteligență înceată, minte greoaie ce anunță un mare doctor legist, e onorat că are doi tați – primul l-a dat viață, al doilea l-a ales! *Antoinette*, menajeră, doctor, autor, multe alte posibile personaje (Rodica Ionescu) este omniprezentă, face minuni, vrea boală ca să-i poată doftorici pe toți și are tendințe hamletiene. *Soția* (Ana Pasti) este demascată de reacțiile de comediantă falsă care nu știe să își ascundă pasiunea ascunsă pentru notarul familiei.

Cu o interpretare reușită mai ales din partea lui Aurelian Bărbieru și a Rodicăi Ionescu, parodia pe care Dragoș Mocanu și-a imaginat-o după satira autorului francez a plăcut. Comicul de situație cum este operația cu imagini pantomimice în urma căreia are loc primirea în cadrul medicilor a tatălui fetei, sau finalul în care tatăl (vădit emoționat de ceea ce i se întâmplă – fără voia lui...) mulțumește, ca la premiile Oscar, familiei, profesorilor, ajutoarelor de tot felul, sunt motive clare de a ne dezvălui talentul încă unui student al clasei Cătălinei Buzoianu.

Vineri, 7 iunie – CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII ONEST de Oscar Wilde

Regia Cristina Crăciun, clasa prof. asoc. Cătălina Buzoianu (cu studenții anului IV Arta actorului, Universitatea de Arte „George Enescu” Iași, clasa prof. univ. Sergiu Tudose, preparator univ. Petre Ionescu).

Păi, înseamnă în primul rând să ai curajul de a aduce în fruntea distribuției, ca o veritabilă lecție de teatru, o minunată actriță cum este Mihaela Arsenescu-Werner. Rolul *doamnei Bracknell* i se potrivește ca o mânășă. Pițigăiată, mofturoasă, aristocrată, artăgoasă, iertătoare, ea cântărește ca o mamă șansele de câștig ale viitorilor pretendenți la mâna fiicei. Are propriile scăpări de comportament în societate, de exemplu este convinsă că i se dereglează masa dacă nu are oaspeți. În rest, este delicioasă ca o englezoaică prinsă în tiparele unei societăți pline de snobism. Iulia Nistor, *fiica*, seamănă leit cu mama, dar poate să se desprindă cât să-și împlinească iubirea. Vrea să se perfecționeze, cunoaște (obișnuința, deh...) frământările celor care îi cer mâna și se îndrăgostește fără consimțământul mamei. Jack o iubește cu frica de a fi iubit, mănâncă de parcă ar fi obligat să mănânce totul, stă în fața lui *lady Bracknell* în poziții semirăsturnate și are o ocupație – fumează. Personajele care unesc itele burgheze ale lui Wilde sunt *Cecily* și *Algernon*. Ea visează la o dragoste curată, el visează la o intrigă. Ramona Gâncă și Bogdan Farcaș dialoghează cu finețe în dulcele stil clasic, adoră încurcăturile și au influență asupra celorlalte personaje. *Miss Prism*, guvernanta nemțoaică fără prejudecăți, este interpretată cu aplomb de Adina Florea, care își poate schimba imediat registrul de joc când intră în scenă *doctorul Chasuble* (Gabi Hristea). Complexat de tot ce știe, el încearcă plin de umor să-i câștige inima. Și are sorți de izbândă chiar dacă vorbește la prezent pentru trecut și face comparații inspirate din viața albinelor. La fel de jovial este și Simon Sălci jr. în rolul servitorului *Merriman*, mai mult un actor înzestrat pentru pantomimă, dacă aș analiza pregătirile florale, peisagiste, scenografice la care lucrează la unison cu servitorul *Lane* (Alin Florea, student anul III). Este, de fapt, o inspirată opțiune și pentru regizoare care găsește o modalitate estetică de a marca momentele de trecere în alt cadru. Și de a dezvălui în final toate principiile unei societăți cu educație morală dar destul de naivă.

Sâmbătă, 8 iunie – TREAPTA A IX-A de Thomas Ziegler

Clasa conf. univ. Ștefan Velnicu: Dana Rotaru, Carmen Lopăzan, Simona Șaiu, Dana Stroe.

Nu mai văzusem montată piesa lui Ziegler și m-am bucurat că cele patru tinere absolvente au reușit să întregească, sub îndrumarea lui Liviu Lucaci și a lui Șerban Puiu, spectacolul-lectură din 1999 de la Festivalul Internațional de la Sibiu. Scrisă la sfârșitul anilor '90, piesa prezintă drama unei mame alcoolice care încearcă să se împace cu fiica ei de 16 ani. *Treapta a IX-a* este o treaptă a iertării, ca o poruncă sfântă pe care fiecare personaj încearcă să o depășească. *Joana* (Dana Rotaru) nu sesizează dacă alcoolismul este o boală sau o slăbiciune. Ii lipsește grija fiicei ei, dar independența pe care o poartă ca o pecete nu o lasă de multe ori să își deschidă sufletul. *Melissa* (Simona Șaiu) este un copil timid, harnic și cu o inimă de aur în care ar putea încăpea iubirea întregii lumi. La cei 16 ani proaspăt împliniți, este o elevă eminentă cu studii de flaut. Dacă la început evoluția Simonei Șaiu este monotona, o dată cu apariția tuturor personajelor forța ei actricească începe să capete valoare. Momentul în care *Melissa* încearcă să-și schimbe caracterul după o influență mai puțin bună este teribil

de amuzant. *Eleanor* (Carmen Lopăzan, cea mai bună evoluție pe tot parcursul spectacolului, cu tăceri sau intervenții corect sugerate), prietena cea mai bună a *Joanei*, încearcă să medieze relația mamă-fiică. Toată lumea apelează la ea, deși întâmpină greutăți în rezolvarea propriilor probleme. Putea să ajungă o economisistă celebră, dar a ajuns să calce cămășile soțului într-o garsonieră. *Tracy* (Dana Stroe), prietena nedorită a *Joanei*, este băgăcioasă, inimoasă și frumoasă. A devenit vedetă în momentul în care a fugit de la Centrul de corecție. Spune lucrurilor pe nume și visează la zile pline de iubire.

Ar putea părea încă o piesă a unui „furios” englez despre neputință. Dar ceva din spectacol mi-a îndepărtat acest gând. Poate candoarea interpretelor (în locul unei interpretări pragmatice, înverșunate, care – bine-ar fi să se știe – nu se potrivește tuturor), poate scenografia bogată, de proporții a Anei Popov (clasa lector univ. dr. Adriana Raicu Petre), poate însăși ideea centrală, aceea de a-ți cere iertare celor cărora le-ai greșit, treaptă care sunt convinsă că poticnește graba noastră de zi cu zi.

Duminică, 9 iunie – TIGRUL de Murray Schisgal

Regia Gabriela Dumitru, clasa conf. univ. Liudmila Szekely-Anton.

Contemporan cu Albee și Kopitt, Schisgal propune un teatru al abaterilor de orice tip. *Tigrul* este egoul prea puternic al personajului *Ben* care are pretenții exagerate în privința inculturii unei societăți. De pildă, cea în care trăiește. Cea în care nu a reușit să ia examenul pentru facultate și tot cea de unde provine prada lui, *Gloria* – o femeie fără mari așteptări, căsătorită cu un soț norocos în afaceri. Cei doi interpreți încearcă să scoată la lumină frustrările personajelor, tendințele lor (de cele mai multe ori eșuate) în a comunica, contrazicerile în gânduri și acțiuni fără de care ar scăpa din alunecare spinoasă înspre rău. Ben se ajută de concepte lingvistice sofisticate, simte nevoia de a se realiza carnal și spiritual, nu se lasă prins în anonimatul de masă, conceptul de „mulțime” îl înfioară. Se iubește doar pe sine, dar acceptă o legătură intimă cu victima căreia îi cade la rândul lui pradă.

Dorește să se elibereze de prefăcătorii, să se ridice la suprafață, să se comporte ca un dresor care trăiește supă reguli proprii. *Gloria* este după părerea lui o ființă pseudocultă cu studii superioare. Știe să-l fleteze la timpul potrivit, dar când are ocazia să fugă nu o va face. Dorința de evadare încolțește și în mintea ei și poate, astfel, să sesizeze nuanțele întrebărilor lui Ben.

Cei doi interpreți, Ștefana Zamfirescu (absolventă, promoția 2001) și Mihai Cuciumeanu (clasa prof. univ. Ștefan Velniciuc) joacă foarte aproape de public (locurile fiind pe scenă) într-un decor straniu al ideilor bătute la mașină, al colțurilor goale de acțiune. Dacă forța lor interpretativă nu este foarte clară, momentele în care își intră în rol, cum s-ar spune, fac din ei martorii unei revolte interioare despre ceea ce ar trebui să fie comunicarea între oameni și nu mai este aproape deloc.

Într-o discuție cu studenții din Gală, unul dintre ei a spus: „Să nu creadă careva că va fi ajutat. Nu o să vină nimeni să-i propună ceva. Noi trebuie să alergăm în toate părțile pentru asta, să ne ajutăm singuri”. Am văzut, la sfârșitul acestor spectacole, ocheada ascunsă a tinerilor actori către părinții îmbujorați din sală; am auzit chiotele colegilor lor mai mari sau mai mici; am prins lacrima lor de pe față în timp ce primeau aplauze. Și am crezut cu tărie, deși ei nu știu ce viitor îi așteaptă, că sunt pregătiți. Au dovedit-o!